ผลของพื้นฐานภาษาอังกฤษที่มีต่อความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

The Effect of Basic English Background on English Writing Anxiety in Undergraduate Students

ธนปริญ สำเริง[1], **ดารินทร อินทับทิม**[2] และ **คมกฤช ตาชม**[3]
Thanaprin Sumroeng[1], **Darinthorn Intubtim**[2] and **Khomkrit Tachom**[2]
(khomkrit.ta@up.ac.th)

Received: March 20, 2026
Revised: April 21, 2026
Accepted: April 24, 2026

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของพื้นฐานภาษาอังกฤษที่มีต่อความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานทั่วไป จำนวน 120 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามออนไลน์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมทั้ง การเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจาก 3 กลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ สาขาบริหารธุรกิจและการจัดการ สาขาเกษตรศาสตร์และสัตวศาสตร์ และสาขาภาษาศาสตร์ ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น นักศึกษามีความรู้ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.08, SD = 0.78) และมีพื้นฐานการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

[1, 2, 3] คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ประเทศไทย
School of Liberal Arts, University of Phayao, Thailand

ISSN: 3056-9834

ถึงค่อนข้างต่ำ ($\bar{X}$ = 2.72, SD = 0.84) ร้อยละ 72 ใช้เครื่องมือปัญญาประดิษฐ์และ Google Translate ในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวลสูงสุดคือความรู้สึกกังวลเมื่อต้องเขียนภาษาอังกฤษโดยไม่คาดคิด ($\bar{X}$ = 3.58, SD = 1.03) รองลงมาคือ ความรู้สึกตื่นเต้นหรือกดดันเมื่อต้องเขียนภายในเวลาจำกัด ($\bar{X}$ = 3.56, SD = 1.07) นอกจากนี้ นักศึกษาที่ไม่ได้ศึกษาในสาขาด้านภาษาศาสตร์มีระดับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาสาขาภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ, การเขียนภาษาอังกฤษ, นักศึกษาระดับปริญญาตรี, ความวิตกกังวลในการเขียนภาษาต่างประเทศ

Abstract

This research article aimed to investigate the effects of English language background on English writing anxiety among undergraduate students. The study employed a survey research design. The sample consisted of 120 undergraduate students enrolled in a General English course, selected through purposive sampling. Data were collected using an online questionnaire. The data were analyzed using descriptive statistics, including frequency, percentage, mean, and standard deviation, as well as comparative analysis of anxiety levels at the .05 level of statistical significance.

The findings revealed that most participants were enrolled in three major fields of study: Business Administration and Management, Agriculture and Animal Science, and Language Studies, including English, Chinese, and Japanese. The participants demonstrated a moderate level of English proficiency ($\bar{X}$ = 3.08, SD = 0.78) and a moderate-to-low level of English writing background ($\bar{X}$ = 2.72, SD = 0.84). Approximately 72% of the students reported using artificial intelligence tools and Google Translate to assist in writing English sentences. The highest level of writing anxiety was associated with being unexpectedly

required to write in English ($\bar{X}$ = 3.58, SD = 1.03), followed by feelings of nervousness and pressure when writing under time constraints ($\bar{X}$ = 3.56, SD = 1.07). Furthermore, students from non-language majors exhibited significantly higher levels of English writing anxiety than those majoring in languages at the .05 level of statistical significance.

Keywords: English Writing Anxiety, English Writing, Undergraduate Students, Foreign Language Anxiety

บทนำ

ประเทศไทยกำลังเผชิญปัญหาด้านทักษะการอ่านและการเขียนของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง โดยผลการประเมินโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (Programme for International Student Assessment: PISA) ปี 2022 สะท้อนให้เห็นว่า ผู้เรียนไทยมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของหลายประเทศและยังประสบปัญหาด้านการใช้ภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2564) แม้ว่านักเรียนไทยจะเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษาและยังต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในระดับอุดมศึกษา แต่ปัญหาด้านทักษะภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการเขียน ยังคงปรากฏอย่างต่อเนื่อง

ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การสื่อสารและการประกอบอาชีพในศตวรรษที่ 21 องค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวนมากกำหนดคุณสมบัติด้านความสามารถภาษาอังกฤษในการคัดเลือกบุคลากร โดยผู้ที่มีผลคะแนนภาษาอังกฤษตามมาตรฐานสากล มักมีโอกาสได้รับการคัดเลือกเข้าทำงานและได้รับค่าตอบแทนสูงกว่า (Gu et al., 2020; Mohammad, 2025; Royal Thai Government, 2024; The Standard Team, 2023) นอกจากนี้ การศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาและมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลกยังให้ความสำคัญกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งในรูปแบบเรียงความจดหมายแนะนำตัวและผลการทดสอบภาษาอังกฤษมาตรฐานต่าง ๆ

การเขียนภาษาอังกฤษถือเป็นทักษะขั้นสูงที่ต้องอาศัยกระบวนการคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการเชื่อมโยงองค์ความรู้ (Shabatura, 2022) อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนจำนวนมากยังประสบปัญหาความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนรู้ โดยความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Foreign Language Anxiety: FLA) ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและสุขภาวะทางจิตของผู้เรียน (Horwitz et al., 1986; MacIntyre & Gardner, 1994)

งานวิจัยจำนวนมากพบว่า FLA เป็นปัจจัยทางอารมณ์ที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้เรียนมักเกิดความวิตกกังวลจากการสื่อสารที่ไม่สมบูรณ์ ความกลัวการสอบหรือการตอบคำถามผิดและประสบการณ์เชิงลบในห้องเรียน (Horwitz et al., 2001; Yan & Detaramani, 2008) สำหรับผู้เรียนชาวไทย ความวิตกกังวลดังกล่าวพบได้ทั้งในห้องเรียนและสภาพแวดล้อมภายนอก (Chinpakdee, 2015) ขณะที่ Somchob (2022) รายงานว่า ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในกลุ่มที่มีความสามารถสูงและต่ำ นอกจากนี้ ปัจจัยด้านพื้นฐานภาษาอังกฤษ การกลัวการถูกวิจารณ์และความกังวลต่อการได้รับคำติชมเชิงลบยังเป็นสาเหตุสำคัญของความวิตกกังวลในการใช้ภาษา (Plangkham, 2011)

ฮัลเดอร์ (Halder, 2018) เสนอว่า การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ปลอดภัย เป็นมิตรและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่และแบบกลุ่ม สามารถช่วยลดความวิตกกังวลและส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สืบเนื่องจากมหาวิทยาลัยพะเยามีนักศึกษาจำนวนมากที่มาจากพื้นที่ภาคเหนือ ซึ่งผู้เรียนบางส่วนใช้ภาษาถิ่นหรือภาษาชาติพันธุ์ในชีวิตประจำวันก่อนเปลี่ยนผ่านสู่ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศมีความซับซ้อนมากขึ้น โดยเฉพาะทักษะการเขียนที่ต้องอาศัยกระบวนการคิดระดับสูงและการบูรณาการองค์ความรู้หลายด้าน ดังนั้น การศึกษาผลของพื้นฐานภาษาอังกฤษที่มีต่อความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีจึงมีความสำคัญ ทั้งในด้านการพัฒนาศักยภาพผู้เรียน การเตรียมกำลังคนเข้าสู่ตลาดแรงงานและการยกระดับคุณภาพ

ทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ งานวิจัยนี้ จึงมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานภาษาอังกฤษกับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โดยกำหนดให้พื้นฐานภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรอิสระและความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรตาม ผลการศึกษาที่ได้จะเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับการพัฒนาแนวทางการจัดการเรียนการสอนและการลดความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลกระทบของพื้นฐานภาษาอังกฤษที่มีต่อความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของพื้นฐานภาษาอังกฤษที่มีต่อความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเพียงครั้งเดียวในลักษณะการศึกษาแบบภาคตัดขวาง (Cross-sectional Study)

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานทั่วไป ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 มหาวิทยาลัยพะเยา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานทั่วไปและอยู่ในกลุ่มเรียนที่ผู้วิจัยรับผิดชอบสอน จำนวน 120 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาจาก 3 กลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ กลุ่มสาขาบริหารธุรกิจและการจัดการ กลุ่มสาขาเกษตรศาสตร์และสัตวศาสตร์ และกลุ่มสาขาภาษาศาสตร์ ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามออนไลน์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากแนวคิดของ เชง (Cheng, 2004) โดยดัดแปลงจากแบบวัดความวิตกกังวลในการเขียนภาษาที่สอง

(Second Language Writing Anxiety Inventory: SLWAI) แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ข้อมูลทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ จำนวน 11 ข้อ ประสบการณ์และพื้นฐานด้านการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 22 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ (Likert Scale) นอกจากนี้ แบบสอบถามยังมีคำถามปลายเปิดจำนวน 1 ข้อ เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นและสะท้อนความรู้สึกเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ แบบสอบถามได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์ประยุกต์ และวรรณกรรมภาษาอังกฤษ และผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัยด้วยดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การยอมรับตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ผลการประเมินพบว่าเครื่องมือมีค่า IOC เท่ากับ 0.98 แสดงว่าแบบสอบถามมีความตรงเชิงเนื้อหาอยู่ในระดับดีมากและสามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการวิจัยและสิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัยก่อนเก็บข้อมูล จากนั้น ส่งแบบสอบถามออนไลน์ให้กลุ่มตัวอย่างตอบด้วยความสมัครใจ

การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไป พื้นฐานภาษาอังกฤษและระดับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance: One-way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางวิชาการแตกต่างกัน โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนข้อมูลจากคำถามปลายเปิดวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อสรุปประเด็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างและจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ผู้วิจัยดำเนินการตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการวิจัย สิทธิในการเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยและการรักษาความลับของข้อมูลแก่ผู้เข้าร่วมวิจัยก่อนการตอบแบบสอบถาม ผู้เข้าร่วมวิจัยให้ความยินยอมโดยสมัครใจและข้อมูลทั้งหมดถูกเก็บรักษาเป็นความลับโดยไม่มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปและความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานทั่วไป จำนวน 120 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 68 เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 20 และกลุ่ม LGBTQ+ คิดเป็นร้อยละ 12 อายุเฉลี่ย 20 ปี

นักศึกษาส่วนใหญ่มาจาก 3 กลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ กลุ่มบริหารธุรกิจและการจัดการ คิดเป็นร้อยละ 43 กลุ่มเกษตรศาสตร์และสัตวศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 14 และกลุ่มสาขาภาษาศาสตร์ ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น คิดเป็นร้อยละ 43.5

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาล คิดเป็นร้อยละ 54 รองลงมาคือระดับประถมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 39 และระดับประถมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 7

ผลการประเมินพื้นฐานภาษาอังกฤษพบว่า นักศึกษามีพื้นฐานภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.06, SD = 0.78) โดยทักษะการอ่านมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X}$ = 3.36, SD = 0.92) ขณะที่ทักษะการเขียนและไวยากรณ์อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X}$ = 2.72, SD = 0.84 และ $\bar{X}$ = 2.58, SD = 0.91 ตามลำดับ)

นอกจากนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเขียนประโยคภาษาอังกฤษมาก่อน แต่มักเขียนข้อความสั้นไม่เกิน 1–3 บรรทัด และมีร้อยละ 72 ใช้เครื่องมือปัญญาประดิษฐ์หรือ Google Translate เพื่อช่วยตรวจสอบและปรับแก้ประโยคภาษาอังกฤษ เมื่อเปรียบเทียบพื้นฐานภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มสาขาวิชา พบว่า กลุ่มนักศึกษาสาขาภาษาศาสตร์มีพื้นฐานภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษานอกสาขาภาษาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ISSN: 3056-9834

2. ระดับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ

ผลการประเมินความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษตามแบบประเมิน SLWAI พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ รู้สึกเกร็งเมื่อต้องเขียนภาษาอังกฤษโดยไม่คาดคิด ($\bar{X}$ = 3.58, SD = 1.03) รู้สึกตื่นเต้นหรือหัวใจเต้นแรงเมื่อต้องเขียนภายใต้ข้อจำกัดด้านเวลา ($\bar{X}$ = 3.56, SD = 1.07) และรู้สึกกังวลเมื่อทราบว่างานเขียนจะถูกประเมิน ($\bar{X}$ = 3.49, SD = 0.91)

ในทางตรงกันข้าม นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลต่ำในประเด็นการแสวงหาโอกาสเขียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ($\bar{X}$ = 2.68, SD = 0.97) และการใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนทุกครั้งที่มีโอกาส ($\bar{X}$ = 2.65, SD = 0.94)

3. การเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษตามกลุ่มสาขาวิชา

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่า กลุ่มสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีพื้นฐานภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาสาขาภาษาศาสตร์มีพื้นฐานภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มอื่น

อย่างไรก็ตาม ไม่พบความแตกต่างของระดับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มสาขาวิชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แม้นักศึกษาสาขาภาษาศาสตร์จะมีพื้นฐานภาษาอังกฤษดีกว่านักศึกษากลุ่มอื่น แต่ระดับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้แตกต่างกันอย่างชัดเจน

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์คำตอบปลายเปิดสามารถจัดกลุ่มประเด็นสำคัญได้ 3 ด้าน ได้แก่

1. **ด้านทัศนคติ** เช่น ความกลัว ความไม่มั่นใจ ความกังวลว่าจะเขียนผิด และความกลัวการถูกวิจารณ์

2. **ด้านความรู้ทางภาษา** เช่น การขาดคำศัพท์ ความไม่เข้าใจไวยากรณ์ การไม่รู้โครงสร้างประโยค และการอ่านภาษาอังกฤษไม่คล่อง

3. **ด้านทักษะการเขียน** นักศึกษาบางส่วนเห็นว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญและต้องการพัฒนาตนเองให้เขียนได้ดีขึ้น

เมื่อพิจารณาร่วมกับข้อมูลเชิงปริมาณ พบว่า ความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการขาดความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความไม่มั่นใจและแสดงอาการทางอารมณ์และร่างกาย เช่น ความตื่นเต้น ความกดดันและความกังวลเมื่อต้องเขียนภาษาอังกฤษภายใต้ข้อจำกัดด้านเวลา หรือเมื่องานเขียนถูกนำไปประเมิน ในขณะที่นักศึกษาที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษมักมองว่าการเขียนเป็นโอกาสในการพัฒนาทักษะและเรียนรู้จากข้อผิดพลาด ส่งผลให้มีระดับความวิตกกังวลต่ำกว่า

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาผลของพื้นฐานภาษาอังกฤษที่มีต่อความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีพื้นฐานภาษา อังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยทักษะการอ่านมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ขณะที่ทักษะการเขียนและไวยากรณ์มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ นอกจากนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้เครื่องมือปัญญาประดิษฐ์และ Google Translate ช่วยในการเขียนภาษาอังกฤษ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาสาขาภาษาศาสตร์มีพื้นฐานภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษานอกสาขาภาษาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ระดับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ประเด็นที่มีระดับความวิตกกังวลสูง ได้แก่ ความรู้สึกกดดันเมื่อต้องเขียนภายใต้ข้อจำกัดด้านเวลา ความกังวลต่อการได้รับผลการประเมินที่ไม่ดี และความรู้สึกเกร็งเมื่อต้องเขียนภาษาอังกฤษโดยไม่คาดคิด อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ไม่พบความแตกต่างของระดับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มสาขาวิชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ISSN: 3056-9834

3. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลสามารถแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านทัศนคติ เช่น ความกลัว ความไม่มั่นใจ และความกังวลต่อการถูกวิจารณ์ 2) ด้านความรู้ เช่น การขาดคำศัพท์ ความรู้ด้านไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค และ 3) ด้านทักษะ เช่น การขาดประสบการณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัยดังกล่าวนี้ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. พื้นฐานภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาสาขาภาษาศาสตร์มีพื้นฐานภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษานอกสาขาภาษาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสะท้อนว่า ประสบการณ์และองค์ความรู้ทางภาษามีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่เรียนในสาขาภาษาศาสตร์หรือหลักสูตรสองภาษามีโอกาสได้รับการฝึกฝนด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์และการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่อง จึงมีความพร้อมในการเขียนมากกว่า ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ หยู (Yu, 2020) ที่พบว่า ความวิตกกังวลในการเขียนภาษาที่สองเกิดจากข้อจำกัดด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์และกระบวนการเขียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ จาง (Zhang, 2011) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีความรู้พื้นฐานด้านการเขียนไม่เพียงพอ จะมีระดับความวิตกกังวลสูงกว่าและเสนอให้พัฒนาทักษะพื้นฐานการเขียนอย่างเป็นระบบ และหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดการเรียนการสอน ควรจัดการตามแนวคิด เจคอบส์ และคณะ (Jacobs et al., 1985) และ วิลคอกซ์ (Wilcox, 2003) ที่อธิบายตรงกันว่า การเขียนที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยทั้งความรู้ทางภาษา การคิดวิเคราะห์และการเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบ

2. ความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษเกิดจากหลายปัจจัยร่วมกัน แม้ว่านักศึกษาจะมีระดับความวิตกกังวลโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับข้อจำกัดด้านเวลา การประเมินผลและการเขียนโดยไม่คาดคิด กลับมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างสูง แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนยังขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเขียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพสนับสนุนผลเชิงปริมาณ โดยพบว่า การขาดคำศัพท์ ความไม่เข้าใจไวยากรณ์และความกลัวการถูกวิจารณ์เป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล ซึ่ง

สอดคล้องกับ เดอซูซา (D'Souza, 2016) ซึ่งพบว่า ความวิตกกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียน ผู้เรียนที่ขาดความมั่นใจมักมีระดับความวิตกกังวลสูง ขณะที่ผู้เรียนที่มีทัศนคติเชิงบวกสามารถใช้ความท้าทายเป็นแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษาได้ อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์ One-way ANOVA ไม่พบความแตกต่างของระดับความวิตกกังวลระหว่างกลุ่มสาขาวิชา แสดงให้เห็นว่า ความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษอาจเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาทุกสาขาวิชา แม้ว่าระดับพื้นฐานภาษาอังกฤษจะแตกต่างกันก็ตาม

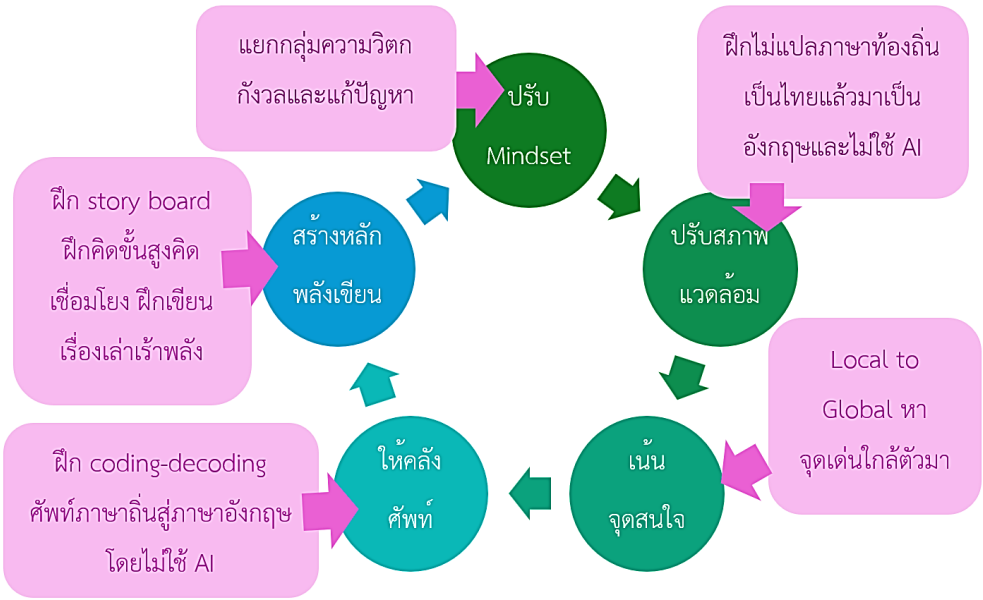
ดังนั้น การลดความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษควรมุ่งพัฒนาทั้งความรู้พื้นฐานทางภาษา ทักษะการเขียน และทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษควบคู่กัน เพื่อส่งเสริมความมั่นใจและเพิ่มประสิทธิภาพในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่อไป

องค์ความรู้จากการวิจัย

ระหว่างกลุ่มผู้เรียนนอกสาขาวิชาภาษาศาสตร์กับผู้เรียนในสาขาวิชาภาษาศาสตร์ มีความแตกต่างในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พื้นฐานความรู้ทางภาษานั้นมีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเขียน อาทิ ผู้เรียนหลักสูตรคู่ขนานภาษาอังกฤษ-จีน หรือญี่ปุ่น-อังกฤษ จะมีพื้นฐานในการเขียนได้เปรียบกว่ากลุ่มที่เรียนนอกสาขาภาษาศาสตร์ ซึ่งในกลุ่มนี้พบว่า กลุ่มบริหาร การจัดการ จะมีพื้นฐานในการเขียนมากกว่าซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ D’souza (2016) และ Cheng (2004) ในเรื่องมาตรวัดความวิตกกังวลด้านการเขียนภาษาที่สอง (SLWAI) โดยที่แรงจูงใจมีผลต่อการเขียนอย่างมาก ซึ่งผู้สอนต้องร่วมผลักดันและฝึกให้ใช้สื่อต่าง ๆ เช่น สื่อ AI เช่น google translation , AI-Powered Writing Assistant, Grammarly โดยการใช้เครื่องมือในการตรวจสอบการเขียนหรือชิ้นงานนั้นจะเพิ่มความมั่นใจ (self-confident) และแรงจูงใจเชิงบวกในการเขียนชิ้นงานเพิ่มขึ้นจากการสอนของครูผู้สอนหรือการส่งงานที่ถูกต้อง มีคะแนนที่ดีขึ้นตามลำดับและยังมีข้อค้นพบใหม่จากการให้ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่ประสบปัญหาการเขียน คือ การที่ผู้เขียนใช้คำศัพท์ภาษาท้องถิ่นและความหมายไม่ตรงกับสิ่งที่จะแปลหรือสื่อสารยังส่งผลต่อการแปลและการ

เขียนภาษาอังกฤษ อันเป็นผลมาจากการคุ้นชินการใช้ภาษาเดิมในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมาตั้งแต่เด็กและส่งผลเวลาเกิดการแปลข้ามภาษาหรือต้องเขียนงานจะไม่สามารถทำได้อย่างมีความเชื่อมันเพราะกลัวผิดหรือไม่มั่นใจ

หน่วยงานรับผิดชอบจัดการศึกษา หรือครูผู้สอนสามารถปรับประยุกต์องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปปรับใช้พัฒนาให้ดีขึ้นหรือเพื่อแก้ไขปัญหาได้ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัยและแนวทางการแก้ไขปัญหาที่พบจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า พื้นฐานภาษาอังกฤษและทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนควรมุ่งพัฒนาพื้นฐานทางภาษาและลดความวิตกกังวลของผู้เรียนควบคู่กัน โดยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1) ควรพัฒนารูปแบบการสอนแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Design) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษก่อนเรียนการเขียน

2) ควรดำเนินการวัดและเปรียบเทียบผลก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อประเมินการเปลี่ยนแปลงด้านทักษะการเขียนและระดับความวิตกกังวล

3) ควรจัดให้ผู้เรียนประเมินตนเอง (Self-assessment) อย่างต่อเนื่องตลอดภาคการศึกษา เพื่อสะท้อนพัฒนาการและสร้างการเรียนรู้ด้วยตนเอง

4) ควรส่งเสริมการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง (Learning by Doing) โดยเน้นการฝึกเขียนอย่างสม่ำเสมอ

5) ควรส่งเสริมแนวคิด Learn How to Learn เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิตด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษส่วนหนึ่งเกิดจากการขาดพื้นฐานทางภาษา ดังนั้น ผู้สอนและสถาบันการศึกษาสามารถนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ได้ดังนี้

1) ควรประเมินพื้นฐานภาษาอังกฤษและทักษะการเขียนของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง เช่น ในช่วง 0%, 25%, 50%, 75% และ 100% ของรายวิชา

2) ควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-based Learning) เพื่อส่งเสริมการฝึกเขียนร่วมกับการเรียนรู้คำศัพท์

3) ควรพัฒนาแบบจำลองโครงสร้างประโยค (Sentence Models) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจหลักไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคได้ง่ายขึ้น

4) ควรจัดการเรียนการสอนแบบปรับพื้นฐานก่อน และคัดกรองผู้เรียนตามระดับความสามารถเพื่อจัดกิจกรรมที่เหมาะสม

5) ควรส่งเสริมการพัฒนาทักษะการเขียนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มตามศักยภาพของผู้เรียน

6) ควรมอบหมายงานเขียนที่สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน เพื่อสร้างแรงจูงใจในการค้นคว้าและการเขียน

7) ควรส่งเสริมการประเมินเพื่อน (Peer Assessment) เพื่อสร้างการเรียนรู้ร่วมกันและพัฒนาทัศนคติเชิงบวกต่อการเขียน

8) ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ปลอดภัย เป็นมิตร และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกโดยไม่กลัวความผิดพลาด

9) ควรส่งเสริมแนวคิดแบบเติบโต (Growth Mindset) เพื่อให้ผู้เรียนเชื่อว่าทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาได้ผ่านการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อขยายองค์ความรู้เกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ควรมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในประเด็นต่อไปนี้

1) ควรศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการสอนการเขียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน โดยเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบดั้งเดิมกับรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นใหม่

2) ควรศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระยะยาว เพื่อค้นหาแนวทางการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง

3) ควรศึกษาการจัดกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถและความวิตกกังวล เพื่อออกแบบการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล

4) ควรศึกษาการติดตามผลแบบเรียลไทม์ (Real-time Assessment) เพื่อประเมินพัฒนาการและปรับกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน

5) ควรศึกษาการเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติ พฤติกรรม และสมรรถนะทางภาษา หลังการปรับรูปแบบการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ

6) ควรศึกษาการประยุกต์ใช้แนวคิด Writing for Thinking และ Reflection เพื่อส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ การสะท้อนคิด และการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียน

4. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

หน่วยงานด้านการศึกษาและผู้กำหนดนโยบายควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบ โดยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1) ควรส่งเสริมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างสมดุล

2) ควรกำหนดการประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามช่วงชั้นการศึกษา เพื่อใช้ติดตามพัฒนาการของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

3) ควรจัดกิจกรรมการนำเสนอและการสื่อสารภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา

4) ควรสนับสนุนการพัฒนาพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาในพื้นที่ห่างไกลและพื้นที่ขาดโอกาสทางการศึกษา

5) ควรส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ระบบออนไลน์และการให้คำปรึกษา (Coaching) เพื่อเพิ่มโอกาสการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนทุกกลุ่ม

6) ควรสนับสนุนการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ช่วยลดความวิตกกังวลและส่งเสริมความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ

7) ควรพัฒนานโยบายด้านการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศในศตวรรษที่ 21

รายการอ้างอิง

เกศินี จุฑาวิจิตร. (2552). *การเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์: Idea ดี ๆ ไม่มีวันหมด*. นครปฐม : เพชรเกษม พริ้นติ้ง กรุ๊ป.

ขวัญเกื้อ แสงแก้ว. (2565). การพัฒนาสื่อส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจและคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสมุทรสาคร สมุทรสงคราม. *วารสารนวัตกรรมการจัดการศึกษาและการวิจัย, 4*(2), 93–106.

นริศรา ชยธวัช. (2563). *การพัฒนาทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับผังกราฟิกสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2* (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร. นครปฐม.

สภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2564). *เอกสารประกอบการระดมความคิดเห็นยกร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566–2570)*. กรุงเทพฯ : สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

สุมล นิลรัตน์นิศากร, ประกอบศิริ ภักดีพินิจ, นัทธิ์ธนนท์ พงษ์พานิช, และ ธนปริญ สาเริง. (2560). *โครงการศูนย์พี่เลี้ยงโครงการเพาะพันธุ์ปัญญา มหาวิทยาลัยพะเยา (จังหวัดเชียงรายและพะเยา): รายงานฉบับสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

สุธีระ ประเสริฐสรรพ์. (2558). *ถามคือสอน 2: กระบวนการพัฒนาครูเพื่อสอนคิด*. สงขลา : นำศิลป์โฆษณา.

Abdurahman, N. H., & Rizqi, M. A. (2020). Indonesian students' strategies to cope with foreign language anxiety. *TEFLIN Journal, 31*(1), 1–18.

Cheng, Y. S. (2004). A measure of second language writing anxiety: Scale development and preliminary validation. *Journal of Second Language Writing, 13*(4), 313–335.

Chinpakdee, M. (2015). Thai EFL university students' perspectives on foreign language anxiety. *Humanities, Arts and Social Sciences Studies, 15*(3), 61–90.

D'Souza, J. B. (2016). An examination of Thai students' foreign language anxiety in relation to motivation and achievement. *Research Methodology and Cognitive Science, 13*(2), 120–126.

Güvendir, E., & Uzun, K. (2023). L2 writing anxiety, working memory, and task complexity in L2 written performance. *Journal of Second Language Writing, 60*, 101016.

Horwitz, E. K., Horwitz, M. B., & Cope, J. (1986). Foreign language classroom anxiety. *The Modern Language Journal, 70*(2), 125–132.

MacIntyre, P. D., & Gardner, R. C. (1994). The subtle effects of language anxiety on cognitive processing in the second language. *Language Learning, 44*(2), 283–305.

Plangkham, B. (2011). *Anxiety in English public speaking classes among Thai EFL undergraduate students* (Master's thesis). Thammasat University, Bangkok, Thailand.

Somchob, A. (2022). *A study of foreign language anxiety in online learning among secondary school students in Thailand* (Master's project). Srinakharinwirot University, Bangkok, Thailand.

Wilcox, P. (2003). *Developing writing: Writing skills practice book for EFL*. Washington, DC : Office of English Language Programs, United States Department of State.

Wilcox, K. C., Yagelski, R., & Yu, F. (2014). The nature of error in adolescent student writing. *Reading and Writing, 27*(6), 1073–1094.

Yu, M. (2020). Analysis on the sources of L2 writing anxiety. In *Proceedings of the 4th International Conference on Culture, Education and Economic Development of Modern Society (ICCESE 2020)*. Paris, France : Atlantis Press.

Zhang, H. (2011). *A study on ESL writing anxiety among Chinese English majors: Causes, effects and coping strategies for ESL writing anxiety* (Master's thesis). Kristianstad University, Sweden.